

KIRKJULIGT MISSIÓNSBLAÐ

Virði í forbønini

Anne Christiansen

Markus kirkjan liggur í Oslo. Í einum lítlum skápi uppi í einum av tornunum funnu vit ”Markus Menighetsblad” frá 1927. Hetta var sama árið, sum kirkjan stóð liðug. Vit lósu hetta gulnaða blaðið við stórum áhuga, og innihaldið er so týðningarmikið, at eg endurgevi brot burtur úr tí:

Vit vilja seta eina tjúkka striku undir hetta, at tað er eitt ómetaligt virði í forbønini, og her vilja vit siga søguna um forbønarkonuna hjá Skrefsrud. Hon æt Bolette Larsen Hinderli og var úr Haugesund.

Longu í barnaárunum, segði hon sjálv, hevði Harrin talað við seg: ”Bið tú, at trúboðarar skulu fara úr at boða mítt prís á jørð!” Hetta hevði stóra ávirkan á hana, og sum tíðin leið, vaknaði ein djúp samkensla í hjarta hennara fyri teimum mest misrøktu fólkasløgnum. Meðan hon enn var barn, hendi tað, at meðan hon spældi við onnur børn, mátti hon loypa aftur um eini hús og útoysa sítt hjarta í einum pínufullum rópti til Guds: ”Send trúboðarar út til teir neyðars heidningarnar!”

So hvørt, sum hon vaks til, gjørdust hesi bønarstríð harðari og harðari. Ofta mátti hon skunda sær út til eitt oyði stað, so at hon fekk dvølt einsamøll í bøn. Hon gjørdist ofta móð av hesum stríði, og tí spurdi hon Harran, hví hon skuldi fara ígjøgnum hesa neyð, og hon fekk eitt løgið svar.

Harrin vísti henni nevnliga í einari sjón fyrst ein lítlan drong við einum yndisligum ljósum andliti, og beint eftir sleppur hon at síggja hann sum ein brotsmann í einum fongslí. Sagt varð henni, at hetta var meistaratjóvurin, Ole Høiland, fyrst sum eitt sakleyst barn og síðani sum fangi í leinkjum. Og so varð lagt afturat: ”Hesin kundi verið blivin eitt útvalt amboð hjá mær, men eingin hevur biðið fyri honum.”

Skjótt eftir hetta sá hon í einari nýggjari sjón skilliga ein annan fanga í einum kliva. Hon sá týðiliga andlit hansara og vakstrarlag. Og Harrin segði við hana: ”Hesin fer at fáa somu lagnu sum Ole Høiland, um eingin fer at biðja fyri honum. Bið tú fyri honum, so skal eg senda hann út at boða evangelið fyri heidningunum.”

Tá gjørdist Bolette ógvuliga rørd, og aftur og aftur savnaði hon sínar bønir um henda fangan. Og tað var ikki so sjáldan, at hon var ein stóran part av náttini í bøn. Ofta hendi tað, at hon longu um fyra tíðina fór upp og gekk út úr býnum, so at hon óhindrað kundi rópa til

Guds fyri hesum fanganum, hvørs mynd áhaldandi stóð skilliga fyri sál hennara.

Tað var um hesa tíð, at Lars Olsen Skrefsrud stríddi sítt øgiliga stríð í fongslinum, og Gud vann á honum. Tá hendi nakað. Einaferð, tá ið Bolette var í Stavanger, frætti hon, at ein umvendur brotsmaður, sum hevði sitið leingi sum fangi í Bods-fengslet í Kristiania, skuldi koma til býin. Hon fekk stóran áhuga fyri hesum, og tá ið sagt varð, at hann eitt ávíst kvøld skuldi tala í missiónshúsinum, var hon hin fyrsta, sum kom inn í salin. Hvat fær hon at síggja? Hetta var júst sami maður sum tann, hon í sjónini hevði sæð í fongslinum! Hetta var Lars Olsen Skrefsrud, sum Gud seinni vælsignaði so ríkt og brúkti sum trúboðara í Santalistan.

Sum tað er undarligt at vita, at meðan Skrefsrud stríddi sítt tunga stríð einsamallur í fongslinum, helt Bolette trúfast á í inniligari bøn yviri í Haugesund, og so gjørdist hann hesin merkisverdi arbeiðsmaðurin og hetta stóra amboðið í Guds ríki.”

Jesus sigur: ”Akurskurðurin er mikil, men arbeiðsmenninir eru fáir. Biðið tí hann, sum akurskurðin eigur, at hann vil senda út arbeiðsfólk at heysta inn skurðin.” Úrslitini av áhaldandi bønunum hjá Bolette fyri Lars Olsen Skrefsrud er eitt sterkt dømi uppá, hvat ið sovorðnar bønir føra til. Slíkar bønir endurloysa eksplosivan vøkstur fyri Guds ríki! Effie Campbell umsetti.

Andakt

Í einum býi hoyrdist graml um, at ein kvinna var før fyri at koma á tal við Jesus. Sjálvandi hugdu fólk at henni við ivasemi. Sama var í prestagarðinum.

Kortini gjørði prestur av at kanna málið. Hann fór tískil at vitja konuna. Meðan hann sat í stovu hennara, greiddi hon frá um samtalurnar við Jesus. Men hann hevði lagt ráð um, hvussu hann kundi avdúka hana í sviki.

Hann segði: “ Eg trúgvi tær, um tú kanst fáa Jesus at siga tær hvørjar syndir, eg havi játtað fyri honum í morgun”. Tað gekk ein løta, so letur í kvinnuni:” Jesus sigur mær, at tær hevur hann gloymt”.

Vit kunnu halda, tað vit vilja, um hesa søguna, og vit kunnu hugsað, tað vit vilja um hesa kvinnuna. Men av sonnum kann sigast, at hon sigur nakað sera álvarsamt. Gud minnist okkum, og samstundis gloymir hann syndir okkara. Um Ísraels fólk sigur Harrin:

Tí at eg man fyrigeva misgerð teirra og ikki meira minnst syndir teirra (Jer.31.34)

Gaman í snúgva hesi orð seg um framtíð Ísraels, men tey opinbera samstundis Guðs loyndarmál.

Vit minnst væl, tá vit eru fyri órættvísi. Men tann almáttugi Guð er førur fyri at gloyma syndir okkara. Ikki tí hann ikki minnst. Hann minnst kærleika sín til okkara, sum ikki hava uppiborið kærleika.

Guðs gloymska hevur eina ávísu orsök. Skuld okkara er strikað. Ikki á ein vanligu hátt. Ein hevur goldið fyri hana. Hon er ikki krógvað burtur, so hon kann takast fram við ávís høvi, at halda okkum niðri. Hon er burtur, sum um hon aldri hevur verið til.

Guð vil hvønn dag siga okkum: Skuldin er gloymd, og samstundis kann einki forða fyri, at eg minnst tykkum.

Sólvá Syderbø týtt úr bókini: 99 stykker brød eftir Samuel Roswall

Tíðindabræv úr Mongolia

Várið er komið til Mongolia. Eins og í Føroyum kann tað vera sera skiftandi við veðrinum um várið. Tann eina dagin kunnu vit vera úti uttan jakka og húgvu og næsta dagin mugu næstan lata okkum í kavadrakt. Men nú vóna vit at hitin endiliga vinnur á kuldanum. Dagarnir eru sum oftast deiliga heitir, hóast tað enn frystir eitt sindur um náttina. Hetta gevur nýggja orku bæði til okkara og børnini.

Í byrjanini av apríl vóru vit á skeið saman við øðrum NLM-trúboðarum úr bæði Mongolia og Miðasia. Vit vóru saman í fimm dagar, har vit vóru til bíbliutímar, hugnaðu okkum, tosaðu um arbeiðið og sunnudag hevði Silas gudstænastu fyri okkum øllum. Børnini høvdu serstaka skrá, har tey spældu nógv úti í skóginum og eisini svumu í einum sera køldum svimjihyli á hotellinum.

Tað var deiligt at koma at kenna aðrar trúboðarar betur og hoyra, hvussu tey arbeiða í londum, sum eru meir lukkaði enn Mongolia. Vit finga nógvann íblástur til, hvussu vit her í landinum skuldu arbeiða víðari.

Í vestur Mongolia býr ein maður, sum hevur sýnt kristindóminum áhuga. Silas hevur tosa

við hann, hvørja ferð hann hevur vitja í býnum – og hann hevur eisini regluligt samband við NLM-trúboðarar í býnum. Vit hava havt nógv prát um munir á hansara átrúnað og okkara. Í fyrstuni var hansara mál, at hann skuldi sannføra okkum um, at Bíblían ikki er sonn og at vit skuldu trúgva tað sama sum hann. Men eftir at hann byrjaði at lesa í Bíbliuni og fekk svar uppá sínar spurningar broyttist hann. Og fyri nøkrum vikum síðani tók hann móti Jesusi! Hann vil eisini fegin doypast, men fyrst má hann fáa upplæring. So Silas er við at umseta turkiska dópstílfarið til hansara mál – deiligt at kunna brúka málið og tíðina uppá hetta! Tó fær tað uttan iva stórar avleiðingar fyri hann, tá fólk hoyra at hann hevur tikið móti Jesusi. So biðið endiliga fyri honum.

Í Ulaanbaatar eru vit farin at lesa mongolskt fyra dagar um vikuna. Tað er eitt sindur fløkjasligt at læra tvey mál samstundis og tí hava vit gjørt av, at síðsta tíðin her áðrenn vit flyta til Khovd skal brúkast uppá mongolskt. Tá vit so flyta til Khovd fara vit aftur undir, at lesa eitt annað mál fulla tíð. Tað gongur tó væl við tí mongoska og serliga Julianna er sera hugtikin av hesum lögna málinum, sum er rættiliga ørvísi í mun til tey mál, vit áður hava lært.

Ein amerikonsk familja, sum vit hava samstarva nógv við, hevur verið í Ulaanbaatar í ein mánað. Tey kundu tó bert verandi ein mánað orsaka av, at mongolska lógin um átrúnarligt visum kanska fer at broytast. Summi ynskja at gera tað truplari hjá trúboðarum at vera í landinum. Familjan hevur stórt ynski um at halda fram í tænastríðum í landinum, so vit mugu biðja um, at lógin ikki verður broytt. Ætlanin er eisini, at Silas skal hava átrúnarligt visum. Hetta gevur stórar fyrimunir, tá tað kemur til at arbeiða innan luthersku kirkjuni her. Um hann ikki fær hetta visum, er neyðugt at arbeiða meir afturhaldandi uttan móguleika at leiða samkomur. Tí hava vit eitt stórt ynski um, at tað má bera til at fáa eitt slíkt upphaldsloyvi.

Vit hava fingið tey góðu boðini, at NLM hevur sett bæði ein volontør og ein lærara til at undirvísa okkara børnum í Khovd frá í summar. Lærarin er ein nýútbúgvin kvinna úr Danmark og volontørurin er norsk. Vit eru sera takksom fyri, at hetta nú er komið uppá pláss. Áhugavert verður nú at finna útav á hvørjum málið vit fara at samskifta, tá vit eru saman sum toymi í Khovd. Ein dani, ein norðmaður, ein amerikanari av norskari ætt, sum eisini tosar norskt, og so vit úr Føroyum. Okkurt slag av blandinaviskum verður tað helst!

Julianna og Silas

Bið fyri:

- Manninum, sum hevur tikið móti Jesusi í vestur Mongolia
- At lógin um upphaldsloyvi má vera Guds ríki at frama
- At síðsta tíðin í Ulaanbaatar má vera ein góð og signað tíð
- Takk fyri, at vit hava fingið volontør og lærara
- Fyrireikingum at flyta til Khovd

Kampen for et fristed

Tað fyrsta máli

Í sínum ótroypiliga virkseimi fyri søk zionismunnar hevði Herzl altíð eitt stavnhal: Ein pappírslépa ið løggilda skuldi búseting jøda í tí turkiskt-stýrda Palestina. Politikari var Herzl til sín doyggjandi dag, men praktiskur var hann ongantíð.

Í veruleikanum var hann ímóti at fleiri jødar settust niður í Palestina, fyrr enn komið var á mál politiskt.

Aftaná fyrstu ráðstevnuna fór hann beinanvegin at tosa turkiska sultánin upp í lag. Hann sendi umsókn til turkisku stjórnina, og bað um loyvi til at jødar kundu seta seg niður í Palestina. Hann væntaði at komast kundi á mál gjøgnum samráðingar, og hevði fund við sjálvan týska keisaran Wilhelm 2., sum jú var einasti sameindi Turkalands í Evropa.

Keisarin var ikki serliga fegin um jødar, men sæð frá politiskari síðu kundi tað verið skilagott, at lati

teir sloppið inn í Palestina. Wilhelm 2. keisari lovaði at orða tað við sultánin, og Herzl bíðaði í stórum spenningi, men hann bíðaði til fánýtis.

So gjørði hann av sjálvur at skifta orð við sultánin. Hetta vísti seg kortini at vera ein bæði langur og torførur vegur. Bert umsóknin um at fáa eitt viðtal við turkiska valdsharran tók honum tvey ár, og kostaði honum ørandi upphæddir í mutri til korruphtar turkiskar embætismenn.

Honum eydnaðist ongantíð at síggja ta traktat, hann hevði sett sær fyri at fáa gjørda. Handfaring hansara av turkum bar ongan ávøkst.

Tað vóru tíðir, tá Herzl kendi seg deyðamóðan av øllum. Hann hevði ein varhuga av, at verða hildnan fyri gjøldur, og harafturat vóru limirnir á ráðstevnuni farnir at sáa iva um framferðarhátt hansara. Teir vildu síggja úrslit.

Aftur og fram eftir nýggjum vegum.

Um sama mundið øktist jagstranin bæði í megi og vídd, og Herzl kendi seg kroystan at kanna aðrar møguleikar enn Palestinaøkið, til

stovnseting av einum bustaði til heimsins jødar. Næsta royndin hjá honum snúði seg um

økið El-Arish á Sinai hálvoyggi. Við limum í bretsku stjórnini sum millummonnum byrjaði

nú eitt lívligt samrdáðingavirkseimi. Men eisini henda royndin miseydnaðist, tí turkar og egyptar vóru ósamdir.

Alsamt versnaði stöðan. Antisemitisman bæði í Rumenia og Rússlandi harðnaði. Herzl leitaði tí við lykt eftir øðrum øki ið kundi verið nýtiligt til jødabúseting.

Útspælið kom frá bretsku stjórnini. Uppskotið frá henni var, at loyva einum jødiskum ríki pláss í Uganda, sum tó var bretskt hjáland. Herzl legði ætlanina fyri sættu ráðstevnuna, og lat ongan iva vera um, at hetta var ein neyðloysn.

Orðaskiftið gjørdist harðligt, og endaði við at russisku jødarnir fóru av fundinum, sum mótmæli.

Hin bilsni Herzl skal í hesi løtu hava sagt: "

"Hesi fólk hava longu lykkjuna um hálsin, og kortini havna tey uppskotið."

Nakrir skírdu enntá Herzl fyri svíkjara, og skuldsettu hann fyri at vera gingnan frá tí endamáli ið sett varð á ráðstevnuni í Basel. Til hetta svaraði Herzl:

"Skal eg hava svikið Basel-Rtlanini ? Aldri...
Eg havi staðið –og

standi- á teirri grund ið lögð varð í Basel. Men mær tørvar álit tykkara og ikki mistrúgv."

Semja var eitt av tí ið Herzl legði størstan dentin á, og alt endaði í toluligari sátt og semju, eftir eina "sáttar-ráðstevnu", har allir lögdu kortini a borðið.

Hesin menniskjaligi sigur gjørdist seinasta avreksverki hjá Herzl. Longu áðrenn ráðstevnuna var hann álvarsliga sjúkur, og tá henda endaði, varð hann fluttur a eina heilsubótarmiðstöð, har hann helt fram við verki sínum fyri søk zionismunnar, til pína, hostaherðindi og at enda ein lungnabrúni lögdu hann í grøvina einans 44 ára gamlan.

Hin 3. juli 1904 misti nýggja zionisman fyrsta leiðara sín.

Fólk í túsundatalið vóru til jarðarferðina.

I dag liggja jarðligu leivdir hansara a eini høvd í Jerúsalem, ið kallast Mount Herzl, og eru eitt minni um størstu tjóðskaparhetju Ísraels í nýggjari tíð.

A veg móti málinum.

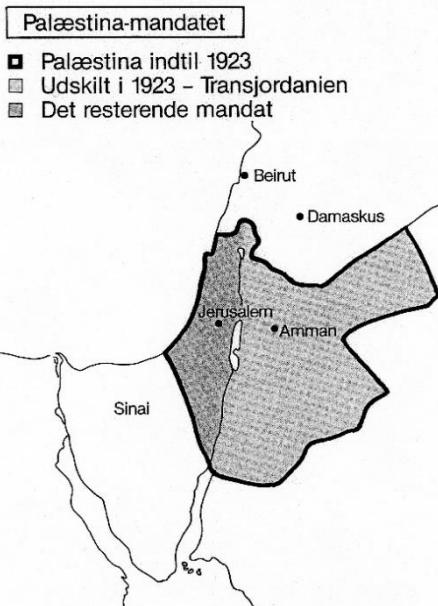
Hin zionistiski felagsskapurin hevði sett síni spor í heiminum. Fyrsta ríki ið viðurkendi zionismuna sum eina verandi og berandi ideologi hjá tí spjadda jødafólkinum, var Ongland, sum um aldarskifti var eitt stórveldi, og ein slóðbrótatari á mongum stórpólitiskum økjum heilt upp móti 2. heimsbardaga.

Um somu tíð sum Herzl andaðist í 1904, kom onnur aliyah. Mett er, at henda niðursetubylgjan taldi

umleið 40.000. Meginparturin kom úr Eysturevropa, og metti handaligt arbeiði sum hitt berandi í einumhvørjum samfelag. Hugburður teirra var, at eitt jødisk ríki skuldi uppbyggjast við jødiskari arbeiðsmegi. Tí gjørdust tey beinanvegin kappingameytar hjá arabisku arbeiðarunum, sum tey fyrstu jødisku niðursetufólkini høvdu havt at hjálpt sær. Slagorð teirra var: Betri arbeiðsmegi fyri sama pening.

38

Rolf W. Jørgensen

Suni Jacobsen umsetir

Minningarorð um Jónhild Joensen

Tann 20. februar 2019 sløknaði Jónhild, 76 ára gomul á Heiminum við Vágna.

Jónhild var borin í heim í 1943 í Norðragøtu og var næstyngst av 13 systkjum. Foreldrini vóru Sunneva Heinesen úr Súnastovu og Elieser Jacobsen úr Tjørnustovu. Hon vaks upp í einum kristnum heimi við góðum foreldrum og systkjum.

Eg kann minnst, at á mótum í Missiónshúsinum í Gøtu sungu nakrar gentur, og Jónhild spældi gittar. Sangirnir vóru m. a:
Um stutta stund.....,
Sum ein føgur guddóms kelda.....
Jerúsalem, Guds halga stað.....

Ja, sangir, ið vóru so innihaldsríkir og rørandi.

Sum 19 ára gomul fór Jónhild at læra til sjúkrasystur. Fyrst forskúla, síðan sjúkrarøkt og lesnaður og so niður at supplera. Komin heim aftur arbeiddi hon á Klaksvíkar Sjúkrahúsi, Norðoya ellis- og røktarheimi og Vistarheiminum á Gørðum.

Í 1966 vígdist Jónhild Volmari Johannessen á Hædd. Tey bygdu saman eitt gott heim og untist teimum trý børn: Randi, Eilif og Albin.

Emmaus varð teirra andaliga heim og farið varð í kirkju hvønn sunnudag. Tey leiddu børnini í sunnudagsskúla, síðan á motti um kvøldið. Somuleiðis á bønámøti mikukvøld. Tá

ið eg kom inn á gólvið hjá Jónhild, var hon altíð so blíð, still og mild, og mangan kundu vit tríva í ein sang báðar.

Ungdómsstevnan, sum vit sóu fram ímóti, hittust vit altíð og høvdu nakrar ríkar dagar saman.

Jónhild leiddi eitt skifti streingjakór og lærði gentur at spæla gittar; hon sang eisini við Emmauskórinum.

Tá ið Doris stovnaði missiósringarnar fyri Kirkjuliga Missiósfelagið, varð Jónhild leiðari fyri okkara ringi.

Tá ið børnini vóru smá, hendi tað, at Jónhild varð rakt av óndartari sjúku, og mátti hon tí sendast til Danmarkar at fáa viðgerð, og túbetur bleiv hon frísk aftur.

Um mánaðarskiftið juli/august í 1994 bleiv Volmar ógvuliga sjúkur. Hann doyði 4. august 1994 á Ríkissjúkrahúsinum eftir stóra skurðviðgerð. Tá var tungt hjá Jónhild og

Harrin signi tykkum, ið eftir sita, børn við familju og systkin.

Friður veri við minninum um Jónhild, kæru vinkonu mína.

Jónhild umyrkti sangin hjá C. O. Rosenius, ið byrjar soleiðis:

Tú kanst ikki trúgva, men kæri so hoyr:
Gud son sín for teg hevur givið.
Kom higar til krossin, hygg lambið, har doyr,
tess blóð hevur vunnið tær lívið
og syndasekt tína burt tikið.

Ása G. J.

børnunum. Men við Guds hjálp komu tey víðari.

Stutt eftir fóru Jónhild og Lea, systirin, niður til Danmarkar at arbeiða í umleið eitt ár.

Afturkomin fór Jónhild við systur síni Elsu, trúboðara, út at vitja missiósmerkina hjá okkum í Etiopia.

Umleið 5 ár seinni giftist Jónhild við Magna Joensen, ið var einkjumaður og átti trýggjar døtur. Tey høvdu eina hugnaliga tíð saman, men so hendi tað, at Jónhild aftur gjørdist sjúk, men gjørdist eisini hesaferð frísk. Um sama mundi gjørdist Magni álvarsliga sjúkur av krabbameini og bleiv ikki frískur, men sjúkan hildin niðri í umleið fimm ár. Hóast henda mótburð komu tey trúføst leiðandi til møtir og missiósringar.

Magni doyði 30. desember í 2018, og Jónhild, sum tá var minnisveik, doyði eitt lítið ár seinni. Vøkru elskuligu Jónhild og Magna tók Jesus heim í teir ævigu bústaðirnar.

Nógv er nyttuligt – til okkurt...

Tað er bæði satt og vist! Tað er t.d. nyttuligt at ganga í skúla og fáa sær eina útbúgving og hava framburð í vinnulívnum. Frítíðarítriv kunnu eisini vera nyttulig. Ítróttur og venjingar eru nyttulig. Sunnur matur og natúrukostur eru nyttulig. Hart arbeiði kann vera nyttuligt. At hvíla og fara í feriu er eisini nyttuligt. Og um vit vilja fara í smálutir kundu nógv ting verið nevnd, sum kunnu sigast at vera nyttulig.

Nú eru tað annars mong, sum ikki kunnu gera alt, sum er “nyttuligt”. Summi stríðast við smædni ella okkurt, sum tálmar likamliga ella sálarliga. Tey megna ikki at gera tað, sum so avgjørt hevði verið serliga nyttuligt fyri tey. Okkara fyrirteytir sum menniskju ERU ymiskar.

Men Bíblían sigur: “GUDSÓTTIN ER NYTTULIGUR TIL ALT! 1. Tim. 4,8 V.D. So er tað altso okkurt, sum er nyttuligt á øllum økjum – uttan mun til egnu evni: Gudsóttin! Hann er NYTTULIGUR til ALT. Ikki bara fyri ævinleikan, men: Hann hevur lyfti fyri HETTA lívið – og fyri TAÐ, sum kemur! Gudsóttin í Jesusi Kristi! 2. Kor. 1,20. Amen!

Effie Campbell umsetti.

Útgevri
Kirkjuliga Missiónsfelagið
Purkugerði 7
Fo- 100 Tórshavn
t- postur: kmf@kmf.fo

Heimasíða: www.kmf.fo
Ábyrgd: Kristian Thorleifsson
tel: 212856
Prent: KMF
Konta: 9181- 495.337.3

Kirkjuligt Missiónsblað
kemur út 8 ferðir um árið
(februar, mars, mai, juni, august
september, november og desember
Halдарagjald: kr. 200,00